

Planer, og maatte som Følge heraf flygte til Udlandet. Han begav sig her i 1852 paa Rejser i England, Irland, Nord- og Centralamerika og Kolumbia; 1855—57 berejste han Sierra Nevada, som han beskrev i „Voyage à la Sierra Nevada de Sainte Marthe“ Paris 1861. I 1857 havde han atter vovet sig tilbage til Frankrig og udgav nu i 1864 sin „Histoire d'un ruisseau“, hvori han giver en Skildring af Vandløbet fra dets Kilde indtil dets Udløb. I 1867 udkom hans første Del af „La terre, description des phénomènes du globe“ (to Dele 1867—68), som er et betydeligt Værk. Sine Studier afbrød han nu en Tid paa Grund af sin Deltagelse i de politiske Omvæltninger i Frankrig. I 1870 traadte han ind i Nationalgarden og var under Paris Belejring meget virksom ved Organiseringen af de Due- og Ballonposter, som skaffede Forbindelse imellem Paris og Provinsens Nationalregering. Da saa Kommunen kom, sluttede han sig paa Grund af sine anarkistiske Ideer til denne, deltog i Kampen som almindelig Soldat, blev fanget og sat i Fængsel i Brest, hvor han under sit Fangenskab holdt Forelæsninger i Geografi for sine Arbejderkammerater. Han dømtes til Deportation til Ny Kaledonien, men slap fri paa sine udenlandske videnskabelige Venners Forbøn. Herefter rejste han til Schweiz, hvor han i Byen Clarens ved Genfersøen skrev sin „Histoire d'une montagne“, der er i

Stil med „Histoire d'un ruisseau. Straks efter tog han fat paa sit Livs Storværk „Nouvelle géographie universelle; la terre et les hommes, hvoraf første Bind udkom i 1875, og det sidste 19. Bd. i 1894. Umiddelbart herefter begyndte han paa „L'homme et la terre“, hvortil Manuskriptet til tre Bind forelaa færdigt ved hans Død. Af de sidste er kun de tre første Afdelinger publicerede, nemlig „Naturfolkene og deres Forhold til den dem omgivende Natur og til Husdyrene“.

Til Trods for at hans Landsforvisningsdom ophævedes ved det almindelige Amnestidekret i 1879, blev Reclus dog flere Aar bosiddende i Schweiz, vendte ganske vist senere tilbage til Paris, men da de politiske Forhold her ikke faldt i hans Smag, flyttede han i 1892 til Belgien, hvor han bosatte sig i Brüssel. Her oprettede han en fri Højskole, ved hvilken han selv var Lærer i Geografi, og i Forbindelse med denne et geografisk Institut, noget lignende som „Justus Perthes i Gotha. I de sidste Aar af sit Liv syslede han med Udarbejdelsen af en Jordglobus i 1:1000 000. I flere Aar havde han været angreben af en Bryst- og Hjertesygdom, som gjorde Ende paa hans Liv et Aars Tid efter Broderen Elies Død.

Med Elisée Reclus er Frankrigs største Geograf, en ædel, ideelt anlagt og fin Personlighed gaaet bort.
O. Olufsen.

Plan til en dansk Skibs- og Slædeekspedition til Grønlands Nordostkyst.

Af L. Mylius-Erichsen.

Tanken om en Ekspedition til Grønlands Nordostkyst ligger lige for. Strækningen fra Shannon Øen paa ca. 75° n. Br. til det af Amerikaneren Peary vestfra naaede nordligste Land omkring Cape Bridgeman paa ca. 83,30° n. Br. er jo baade geografisk, etnografisk og naturvidenskabelig set saa godt som ukendt. Hvis Peary har Ret i, at Cape Bridgeman ligger paa en Ø — Peary Land — er Nordgrænsen for det grønlandske Kontinent ikke fastslaaet. Maaske vil Peary-Land ved nøjere Undersøgelse opløse sig i flere ved Sunde adskilte Øer. Sandsynligvis er da Passagen mellem disse Øer og det grønlandske Kontinent — Peary Channel — den Vej, ad hvilken Moskusoksen, Rensdyret og Ulven

og i disses Spor Eskimoen er indvandret fra det arktiske Amerika til Nordostgrønland og har udbredt sig mod Syd i hvert Fald til Scoresby Sund. I saa Fald lod den Formodning sig vel fremsætte, at netop Egnene omkring Scoresby Sund dannede Sydgrænsen for nævnte fra Nord kommende Dyrearters og Eskimoers Eksistensmuligheder og Udbredelse; thi den af Løjtnant Amdrup kortlagte Kyststrækning fra Scoresby Sund til Egnene lidt norden for Angmagssalik — Strækningen over for Island — egner sig jo ikke til Opholdssted eller Passage hverken for planteædende Landpattedyr (paa hvilken Ulven gør Jagt) eller for Eskimoer.

Efter en saadan Betragtning skulde Angmagssalik-

Eskimoerne altsaa være indvandrede syd fra Grønlands Vestkyst, og da man næppe kan tænke sig Konebaad og Kajak brugte som Farkost videre langs den isbelemrede Kyst op til Scoresby Sund, og Angmagssalikerne bevisligt ikke har udviklet nogen større Færdighed i Slædekørsel (betragt bl. a. Slædens og Piskens primitive Form), vil det af Amdrup kortlagte øde, vanskeligt passable Kyststrøg have dannet et naturligt og saa godt som uoverstigeligt Skille mellem Konebaads- og Kajakkulturen fra Syd og Slædekulturen fra Nord. Undtagelsesvis kan Forsøg baade fra Nord og fra Syd paa at overskride dette Skille meget vel være gjorte, men baade Amdrups egne Erfaringer om Vanskelighederne ved denne Passage og hans Fund af et Eskimohus med Skeletter af over 30, antagelig af Sult uddøde Beboere, der fra Angmagssalik var rejste mod Nord, kan støtte Opfattelsen af, at denne Kyst, saa langt tilbage i Tiden som Isforholdene her har været vore Dages lig, har skilt mellem den nordlige og sydlige Østkyst. De nyeste Undersøgelser (ved Pastor Povl Vibæk) af Sydøstgrønlandernes Sprog og (ved Forfatter Knud Rasmussen) af deres Sagn gør ogsaa Angmassalikernes Indvandring fra Syd antagelig. Men Magister Thalbitzer, der for Tiden studerer Angmagssalikernes Sprog, vil vel bringe afgørende Klarhed herom.

Efter mine Kammeraters og min egen Slæderejse over Melvillebugten og Fund af Ruiner af Eskimohytter saa godt som over hele denne Bugt har dette nu ubeboede Strøg i tidligere Tider ikke frembudt Hindring for Passage. Derimod synes Nordkysten af Peary-Land baade efter Pearys Fremstilling og Kap-York-Eskimoernes Udtalelser (til os) ikke egnet til Fremkomst hverken for Landpattedyr eller Eskimoer.

Saa fremt altsaa Nordøstgrønlands Landvildt og tidligere vistnok talrige Eskimoer er indvandrede nord om Grønland, maa man foreløbig holde paa Antagelsen af, at Peary Channel er en passabel Isvej fra Havet nordvest (Lincoln Sea) og nordøst (East Greenland Sea) for Grønland mellem Peary-Land og det grønlandske Kontinent. En Ekspedition til Nordøstgrønland maa da som en af sine vigtigste Opgaver sætte Undersøgelsen af, om Peary-Kanalen eksisterer, og i bekræftende Fald vil der antagelig være værdifulde etnografiske lagtagelser at gøre ved Siden af især de zoologiske og geografiske.

Siden Claverings Besøg ved Grønlands Østkyst paa ca. 74,75° n. Br. (Aar 1823) er der ikke paa Østkysten truffet Eskimoer nord for Angmagssalik-Egnene. Hvor fristende end Tanken om Sammentræf med endnu levende Eskimoer paa Nordøstgrønland kunde være, maa man sikkert gaa ud fra, at den tidligere Befolkning

er udvandret eller uddød; men findes ingen levende Eskimoer deroppe, maa Undersøgelserne af Husruiner, Teltpladser, Kødgrave og Gravysser gaa ud paa at konstatere, paa hvilket Kulturtrin den tidligere levende Eskimostamme har staaet, af hvilke Dyr den har levet og hvilke Aarsager der muligt har fordrevet den eller udryddet den. De eskimoiske Redskaber fra Nordøstgrønland maa sikkert have været de primitivest mulige, og en fyldestgørende Indsamling af Redskabsfund vil sandsynligvis kunne lede paa Spor efter Nordøstgrønlandernes Udgangspunkt, Indvandringstid og Indvandringsvej. Fra Gravene maa der samles Hjærneskaller og Knogler til Bestemmelse af den tidligere deroppe levende Eskimorace, hvis Ægthed maa anses for utvivlsom. Endelig vil Fundene af Dyreknogler give Zoologien mangeartede, nyttige Oplysninger f. Eks. om Polarulvens Fremtrængen i Moskusoksens og Rensdyrets Spor samt om Nordgrænsen for de forskellige Sødyrs og Søfugles Forekomst.

Kortlægningen af den hele, omtrent ukendte Nordøstkyst er en betydelig Opgave, der i sig selv var tilstrækkelig til at kalde en Ekspedition derop. Dels gælder det om at fastslaa Grønlands Udstrækning mod Nord, dels om at undersøge de sikkert mange vidt indskaarne Fjorde og at fastslaa Inlandsisens Udstrækning og endelig at trænge op til Nordgrænsen af den Øgruppe, der efter Pearys Formening ligger nord for selve Kontinentet Grønland. Ogsaa ud over Havisen mod Spitzbergen maa der gøres Slæderejser, for at man kan skaffe Underretning om Isens Art, Havets Dybde, Strømmens Retning og mulige nye Øgrupper. Det er jo tænkeligt, en hidtil ukendt Øgruppe kan være at finde midt inde i den endnu aldrig gennemrejste Udstrækning omkring den 80 nordlige Breddegrad mellem Nordøstgrønland og Spitzbergen. Inde paa selve den østgrønlandske Kyst vil der desuden for Dyrkere af de forskellige Naturvidenskaber være et rigt Forskningsfelt — paa Øer, i Fjorde, ved Brækanter etc.

Og det bør være fra Danmark, at en saadan Ekspedition udgaar.

Efterfølgende Plan er i sin første Oprindelse bleven til under min Overvintring ved Kap York 1903—4. Straks efter min Hjemkomst fra den literære Grønlands- Ekspedition Efteraaret 1904 udarbejdede jeg Planen nærmere og tilstillede i Februar 1905 en Række danske og fremmede grønlands- og polarkyndige „en foreløbig, kortfattet Plan for en Skibs- og Slædeekspedition til Grønlands Nordøstkyst“. Af Hensyn til de store Bekostninger, der vilde være forbundne med et Skibs Forbliven en eller to Vintre ved Grønlandskysten, gik jeg

i min første Plan ud fra, at Ekspeditionen blot skulde landsættes, og Skibet derefter gaa tilbage til Evropa for efter et eller to Aar at opsøge os paany — hvis Pengemidlerne ikke strakte til til en saadan Afhentning, maatte Ekspeditionens Medlemmer selv skaffe sig frem til Omverdenen enten over Angmagssalik eller Smith Sund.

Fra samtlige de Forskere, der havde gennemset min Plan, indløb hurtigt Betænkning over Planen med fuld Tilslutning eller Forslag til mindre Ændringer, men navnlig var man baade i Ind- og Udland enige om, at en saadan Ekspedition baade af Hensyn til Medlemmernes Sikkerhed og til Samlingernes Hjembringelse maatte beholde Skibet hos sig under en eller flere Overvintringer. Opmuntret ved den almindelige Interesse, der overalt knyttede sig til at faa den sidste Strækning af Grønlandskysten berejst og gennemforsket — og navnlig ved en dansk Ekspedition — omarbejdede jeg Planen med den Tanke for Øje, at Pengemidlerne maatte strække til ogsaa til Skibs og Besætnings Overvintring en eller to Gange. I Maj 1905 udsendte jeg da Planen saaledes ændret, at Skibet forblev ved Kysten under hele Ekspeditionen, og saaledes vil da Planen blive realiseret.

Blandt de mange, der med sagkyndigt Raad støttede mig under Planens Udarbejdelse, maa med Tak nævnes: Viceadmiral Wandel, Kommandør G. F. Holm, Dr. phil. K. I. V. Steenstrup, Professor Eugen Warming, Prof. Hektor Jungersen, Kommandørerne Hovgaard og R. Hammer, Kaptajnerne Ryder, Amdrup, T. V. Garde og Daniel Bruun, Direktør Adam Paulsen, Skibsfører H. V. Bang og Naturforskerne Magister N. Hartz, Magister Adolf Jensen og Magister Morten Porsild og Sprogforskeren Magister V. Thalbitzer.

Af Udlændinge, der under Planens Forberedelse maa ligeledes med Tak fremhæves: Professor Fridtjof Nansen, Professor A. G. Nathorst, Professor Otto Nordenskjöld, Skibsfører Bernhard Jensen, Admiralitetsraad Koldewey, Professor Erik v. Drygalski, Oberst Julius v. Payer, Sir Clements Markham og Mr. Scott Keltie.

Af ovennævnte udgjorde de Herrer Viceadmiral Wandel, Kommandørerne Holm og Hovgaard samt Professor Warming og Dr. Steenstrup den særlige Komité, der bistod mig i Forberedelserne til et Møde den 17. Oktober 1905 i Koncertpalæet, til hvilket var indbudte og mødte den daværende Kronprins, Hs. kgl. Højhed Prins Valdemar, Regeringens og Rigsdagens Medlemmer, Universitetet, Videnskabernes Selskab, Geografisk Selskabs Raad og Bestyrelse, Polyteknisk Læreanstalt, Sø-

officerersforeningen, Pressen etc., og ved hvilket Møde Kommandør Hovgaard skildrede den danske Grønlandsforskning, og jeg derefter fremsatte Planen til en dansk Skibs- og Slædeekspedition til Grønlands Nordostkyst. Efter dette Møde lykkedes det mig at tilvejebringe ved privat Indsamling Halvdelen af den budgetterede Udgift for Ekspeditionen, nemlig 130,000 Kr., i hvilket Arbejde jeg navnlig bistodes af d'Herrer Grosserer Valdemar I. Glückstadt og Konsul Erik S. Hønius, der, da Midlerne forelaa tegnede, indtraadte som forretningskyndige Medlemmer af Ekspeditionens Udrustningskomité, til hvilken Marineministeriet, da Rigsdagen ved Bevilling havde ydet andre 130,000 Kr. til Ekspeditionen, tilforordnede d'Herrer Kommandør Holm og Kaptajn Amdrup som grønlandskyndige Medlemmer.

Saaledes er i korte Træk Ekspeditionens Forhistorie, og i efterfølgende Liste findes Navnene paa de indtil Dato engagerede Deltagere i Ekspeditionen.

1. Forfatter, cand. phil. L. Mylius-Erichsen, 34 Aar. Ekspeditionens Chef, Leder af de etnografiske Undersøgelser. (Tidligere paa en 2¹/₂aarig Ekspeditionsrejse i Grønland.)
2. Premierløjtnant af Marinen Alf. Trolle. 26 Aar. Skibets Fører, Leder af Søopmaalingen og de hydrografiske Undersøgelser. (For Tiden paa Rejse med Kryolithskibet Fox II til Igvgitut. Sydgrønland.)
3. Premierløjtnant af Generalstaben I. P. Koch. 34 Aar. Leder af Landopmaalingen. (Tidligere paa flere Generalstabsekspeditioner i Island og en Sommer med Amdrup paa dennes sidste Grønlandsekspedition.)
4. Premierløjtnant af Marinen Henning Bistrup. 27 Aar. Første Styrmand, Assistent ved Sø- og Landopmaalingen. (Født i Grønland, for Tiden paa Rejse med den kgl. grønlandske Handels Skib Hans Egede til Sukkertoppen.)
5. Premierløjtnant af Infanteriet N. P. Hög Hagen. 28 Aar. Assistent ved Landopmaalingen.
6. Skibsfører Gustav Thostrup. 29 Aar. Anden Styrmand. Assistent ved Opmaalingen.
7. Underbaadsmand i Marinen Christian Bendix Thostrup 30 Aar. Styrmand, Assistent ved Opmaalingen, Ekspeditionens Sekretær.
8. Læge J. Lindhard. 36 Aar. Ekspeditionens Læge og Bakteriolog. (Tidligere Læge et Aar i Igvgitut, Grønland.)
9. Dr. phil. A. Wegener. (Assistent ved Lindenberg aeronaviske Observatorium i Tyskland.) 26 Aar. Leder af de magnetiske og meteorologiske Observationer.

10. Geolog. (Forhandlingerne med en udenlandsk Fagmand er endnu ikke afsluttede.)
11. Cand. phil. Andr. Lundager. 36 Aar. Botaniker (Tidligere 2 Aar i Grønland.)
12. Stnd. mag. Fritz Johansen. 23 Aar. Zoolog og Assistent ved de hydrografiske Undersøgelser. (Har tidligere drevet zoologisk-biologiske Undersøgelser en Sommer under Islands Kyst.)
13. Førstelærer A. L. V. Manniche. 35 Aar. Ornitolog og zoologisk Konservator,
14. Stud. med. Peter Freuchen. 22 Aar. Lægens Assistent. Fyrbøder ombord. (For Tiden paa Rejse som Fyrbøder med Hans Egede til Vestgrønland.)
15. Achton Friis. Tegner og Kunstmaler. 34 Aar.
16. Aage Bertelsen. Tegner og Kunstmaler. 32 Aar.
17. Herman Andreas Koefoed. 23 Aar. Maskinmester. (Har Præliminæreksamen, begge Maskinisteksaminer, begge Eksaminer i Elektroteknik.)
18. ? (Med endnu en Maskinmester er Forhandlingerne ikke afsluttede.)
19. Hans Jensen. 34 Aar. Hovmester, Bager og Kok. (Har tidligere sejlet paa Grønland.)
20. Harald Hagerup. 29 Aar. (Fra Tromsø.) Elektrotekniker og Sømand. Har 1902—03 overvintret paa Spitsbergen med Professor Birkeland.
21. Peter Hansen. 29 Aar. Matroser af den
22. Knud Christiansen. 30 Aar. kongelige grønland-
23. Charles Poulsen. 18 Aar. ske Handel.
24. Gundahl-Knudsen. 29 Aar. Forhenværende grønlandsk Kateket. (Deltog 2½ Aar i den danske literære Grønlandsekspedition.)
- 26 og 27. Hertil kommer endnu en å to Grønlændere. I kort fattet Form er Ekspeditionens Plan følgende:
Ca. 24. Juni 1906 afsejler Ekspeditionen fra København i et til Ekspeditionsbrug ombygget norsk, barkrigget, Sælfangerdampskib, døbt „Danmark“. Ekspeditionen hedder „Danmark-Ekspeditionen til Grønlands Nordost-Kyst“. Først anløbes Trangisvaag paa Buderø, Færøerne, som S. S. Hans Egede paa anden Hjemrejse fra Grønland har anløbet og ilandsat Jørgen Brønlund og en å to Grønlændere foruden ca. 100 grønlandske Hunde, Skinddragterne og øvrige Skindvarer. Her indtages tillige ny Kulforsyning. Derefter anløbes Eskefjord paa Island, hvorfra der medtages 6 islandske Heste, og senere anløbes Jan Mayen, hvor Hundefoder indtages. Kursen sættes nu mod den østgrønlandske Pakisgrænse ved ca. 76-77 nordlig Breddegrad, og man søger at naa Land saa nordligt som muligt enten ved Shannon-Øen, Koldewey-Øerne eller omkring Kap Bismarck. Ved gunstig Lejlighed

søger Skibet langs Land det længst mulige mod Nord og — efter Efterretningerne fra „Belgica“s Rejse Sommeren 1905 — vil man i et heldigt Isaar kunde naa Isle de Philippe paa 77° 36' nordlig Bredde, ja eventuelt norden for 78° n. Brd. Paa den nordligst naaede Bredde vælger man den bedst mulige Plads til Anlæg af et stort Depot og Oprettelse af en meteorologisk Station (Station A) og udlosser her et Hus, Proviant, Redskaber, Materiel, Instrumenter for Stationen og til Basis for kommende Vinters nordgaaende Slæderejser. Motorbaad, Kajakker og Slæder aflosses ogsaa til øjeblikkelig Brug for Skibets Kartografer og Naturforskere, der gør Landgang, samt til senere Brug ved Stationen.

Af Deltagerne afgives til Station A:

1. En Kartograf.
2. stud. med. P. Freuchen.
3. En Matros.
- 3a. En Grønlænder.

Desuden afgives 10 Hunde.

Saaftremt Pakisen tillader det, forsøger Skibet at trænge fra Station A østerud for at foretage Lodskud, vender tilbage og trækker sig langs Kysten sydpaa for at finde en velskikket Vinterhavn. Muligvis tør en saadan vælges ved Kap Bismarck, hvor jo „Belgica“ i afvigte Sommer traf aabent Vand, og hvor Tilstedeværelsen af talrige rugende Terner tyder paa aabent Kystvand hver Sommer. Eventuelt maa man søge helt ned til Sydsiden af Shannon-Øen efter passende Skibshavn.

Inden Nyis forhindrer Sejlads, bliver der dels fra Station A, dels fra Skib, i Baad, i Kajakker, med Slæder over landfast Is eller med Heste som Pakdyr over snebart Land at foretage Opmaalinger og andre Undersøgelser mellem nordligst naaede Punkt og Skibshavnen. Ligesaa udlægges Depoter langs Ruten mellem Station A og Skibshavnen og ved Indløb til Fjordarme og Bugter eller paa Fjældplateauer, der nærmere skal undersøges under kommende Vinters Slæderejser.

Vinteren 1906—07.

Saasart Islaget Efteraar 1906 og saa længe Lyset tillader det, gøres fra Station A og fra Skibshavnen mindre Slæderejser til supplerende Undersøgelser og Depotudlægninger. Paa Land ved Skibshavnen er straks bygget Observatorium og Bolig for Fysikeren og hans to Assistenters, de to Maskinmestres. Saaftremt man ikke ved Gnistelegraf har Forbindelse mellem Skibet og Station A, skal en Slædeekspedition (Chefen, en Kartograf og en Grønlænder) udstrække sin Rejse helt

op til Station A for at meddele de derværende Deltagere Skibshavnens Beliggenhed.

Den absolute Mørketid anvendes til Bearbejdelse af indsamlet videnskabeligt Materiale samt Forberedelse til Slædefærden.

Omkring første Februar afrejser i flere mindre Grupper under Chefens Ledelse 11 Deltagere, Chefen indbefattet, til Station A, der deler man sig i følgende Grupper:

1. Ved Stationen forbliver en Meteorolog med to Mand.

2. Ud over Havisen kører en Kartograf med to Mand (til Undersøgelse af Dybdeforhold og eventuelt nye Øer midt mellem Nordøstgrønland og Spitzbergen).

3. Nordpaa langs Kysten kører 9 Mand i 3 Grupper, af hvilke:

3a. To Mand fra Independence Bay søger til Pearys østligste Punkt Wyckeff Island paa 83° n. Brd. og mulig nordligere ud over Isen, medens:

3b. Chefen og tre Mand trænger ad Pearys Channel dels op gennem de Longs Fjord dels ud omkring Nares Land. Ved Kysterne af Independence Bay anstiller:

3c. Den tredje Gruppens tre Mand Undersøger og forskaffer ved Jagt Køddepoter udlagte for de to andre Grupperes Retur. Senest den 15de April mødes Grupperne i Independence Bay og drager samlede omkring Academy Land for derefter gruppevis at fuldende Undersøgelsen af Kysten og Fjordene ned til Stationen A.

Inden Udgangen af Maj 1907 maa Stationen A være forladt og alle tilbage ved Skibet.

Fra Skibet er mellem Februar og Juni af de der er tilbageværende foretaget supplerende Undersøgelser vesten for Skibshavnen og op mod Station A.

Sommeren 1907.

Ved Isopbrud Juni 1907 gaar Skibet langs Kysten mod Syd, og Undersøgelser af Yderland og Fjorde foretages om muligt helt ind til Bunden af Franz Josephs Fjord. Her bygges Overvintringshus for en Meteorolog med to Mand samt lægges Depot, Station B, for kommende Vinters Slæderejser navnlig paa Islandsisen. Inden nye Islæg dannes, søger Skibet Vinterhavn nær Mundingen af Fjorden f. Eks. ved Mackenzie Bugten.

Vinteren 1907—08.

Paa Land ved Skibshavnen bygges Observatorium og Bolig for Fysikeren med to Assistenten, og saa snart Isen og saa længe Lyset tillader det, undersøges paa Slæderejser fra Skibet Kysten ned til Davy Sound, samt udlægges Depoter.

Efter Mørketidens Slutning fortsættes supplerende Undersøgelser fra Skibet langs Yderkysten, ind i Fjordarme og over mindre Partier Indlandsis.

Inden Udgangen af Marts søger Chefen med 11 Mand til Stationen og Depotet, Station B, ved Bunden af Franz Josephs Fjord og søger ad en hensigtsmæssig Brædal op til Indlandsisens Højplateau, hvortil der allerede saa vidt muligt Sommeren forinden er opbragt Depot, og hvorfra man søger den letteste Vej over Randzonen ind paa Indlandsisen til omfattende Undersøgelser af denne. Saaframt det lykkes at naa ind paa Indlandsisen ved 40° v. Lgd. og en tre- eller fire Mands Gruppe endnu er forsvarlig udrustet og i god Kondition, vil det muligvis af denne Gruppe blive forsøgt at trænge frem til Vestkysten og ned til Svartenhuk eller Nugsuak, vel nærmest sidstnævnte Sted, hvor der Aaret forinden vil være udlagt Depot af Færdselsredskaber, Vaaben, Ammunition, og Proviant, og hvorfra Forbindelse med nærliggende grønlandske Bopladser nemt opnaaes.

Sommeren 1908.

Fra en dansk Koloni i Nærheden vil Slædegruppens danske Medlemmer i Sommerens Løb blive bragt ned langs Vestkysten med kgl. danske Handels Skibe og videre i Slutningen af August samme Aar op til Missions-Stationen Angmagssalik paa Grønlandsøstkyst. Her afventes Ekspeditionsskibets Ankomst i Begyndelsen af September. Efter afsluttet Undersøgelse ved og i Franz Josephs Fjord og langs Kysten ned til Scoresby Sound gaar Skibet nemlig ud af Pakisen og uden om denne ind til Angmagssalik. Ved Angmagssalik vil være oplagt Kul og Reserve-Proviant for Hjemrejsen til Danmark, saa at man ikke behøver at anløbe Island paa Hjemvejen til København, der naas inden Udgangen af September 1908.